

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/195/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115216506
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7115216506.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: L. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom v O. I., G. XX, zastúpeného JUDr. Jánom Juhászom, bytom v O., S. XX proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 24C/283/2015-432 zo dňa 23. októbra 2018

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok v časti výroku pod č. I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 15.600,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, ako aj vo výroku o trovách konania.

II. M e n í rozsudok v časti výroku pod č. I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi okrem priznanej istiny aj príslušenstvo tak, že v časti príslušenstva žalobu žalobcu z a m i e t a.

III. P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 15.600 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 23.4.2015 až do zaplataenia, ktorá pozostáva zo sumy 7.800 EUR titulom náhrady škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe - uznesením Okresného súdu Trebišov č.k. 0Tp 542/2010 zo dňa 24.9.2010 a zo sumy 7.800 EUR titulom náhrady škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe - uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 8ToS 91/2011-321 zo dňa 5.12.2011, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Konanie v časti o zaplataenie sumy 204 EUR s príslušenstvom z a s t a v u j e.

III. Priznáva žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 85 %.

2. Predmetom konania je žaloba žalobcu doručená súdu prvej inštancie dňa 25.6.2015, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplataenia sumy 15.740,00 eur titulom nemajetkovej ujmy (7.690,00 eur + 8.050,00 eur), ako aj zaplataenia sumy 1.120,00 eur titulom náhrady za stratu na zárobku, rovnako aj zaplataenia úrokov z omeškania vo výške 9% ročne od 31.12.2010 až do zaplataenia, titulom náhrady škody spôsobenej rozhodnutiami súdov o väzbe s poukazom na skutočnosť, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený.

3. Skutkovo žalobu odôvodnil tým, že ho Okresný súd v Trebišove uznesením č.k. 0Tp/542/2010 zo dňa 24.9.2010 vzal do väzby, ktorá začala plynúť dňa 20.9.2010 a trvala do 4.11.2010, keby bol prepustený na slobodu. Do väzby bol vzatý za skutok, od ktorého bol neskôr rozsudkom súdu oslobodený spod

obžaloby. V rovnakej trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Trebišove pod sp.zn. 3 T/9/2011 súd uznesením zo dňa 15.11.2011 opätovne vzal žalobcu v tej istej veci do väzby, ktorá začala plynúť dňa 14.11.2011. Uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 8Tos/91/2011-321 zo dňa 5.12.2011 bolo citované uznesenie Okresného súdu v Trebišove zrušené, avšak krajský súd súčasne týmto uznesením sám vzal žalobcu do opätovnej väzby, ktorá trvala do 18.10.2012, kedy bolo vydané uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 4Tos/87/2012. Žalobca tvrdil, že výkonom väzby došlo k neprimeranému zásahu do jeho občianskej a ľudskej dôstojnosti, čo veľmi negatívne ovplyvnilo jeho psychické zdravie.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, keďže mal za to, že žalobca si sám zavinil nielen vznesenie obvinenia, ale aj vzatie do väzby, keďže spáchanie skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, nepoprel a to s poukazom na citované dôkazy v bode 2. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

5. Pred začatím konania vo veci samej, žalobca vzal späť žalobu v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 140,00 eur.

6. Vo veci samej už súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č.k. 24C/283/2015-339 zo dňa 22.9.2016, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom straty na zárobku sumu 204,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 23.4.2015 až do zaplatenia a v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 916,00 eur s príslušenstvom (z titulu straty na zárobku) žalobu zamietol. Zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 15.600,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 23.4.2015 až do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; v časti o zaplatenie sumy 140,00 eur s príslušenstvom konanie zastavil. O náhrade trov konania súd rozhodol tak, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 88 %.

7. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 3Co/166/2017-384 zo dňa 23.4.2018 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom straty na zárobku sumu 204,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 23.4.2015 až do zaplatenia, ďalej vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 15.600,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 23.4.2015 až do zaplatenia, ako aj vo výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že uložil súdu prvej inštancie vykonať dokazovanie v zmysle návrhov strán sporu, s potrebou konkrétneho vysporiadania sa s nárokmi uplatnenými žalobcom v podanej žalobe, keďže žalobca si uplatňuje nielen náhradu škody titulom náhrady nemajetkovej ujmy, ale aj náhradu škody titulom straty na zárobku, čo treba konkrétne preskúmať a odôvodniť.

8. Žalobca po vrátení veci odvolacím súdom vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 204,00 eur s prísl., uplatnenej titulom vecnej škody (straty na zárobku resp. ušlého zisku), späť. Žalovaný so späťvzatím žaloby v tejto časti súhlasil s tým, že súd konanie v späťvzatej časti o zaplatenie sumy 204,00 eur s príslušenstvom zastavil v zmysle ust. § 144 ods. 1 CSP a § 145 ods. 1 a § 146 ods. 1 CSP.

9. Na základe vykonaného dokazovania, po jeho doplnení v intenciách odvolacieho súdu a jeho vyhodnotenia, súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 1 ods. 1 písm. a/, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 8 ods. 5, 6 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, keďže žalobca sa už len domáhal náhrady škody spôsobenej rozhodnutiami o väzbe.

10. Súd prvej inštancie ako prvé vyhodnotil nesporné skutočnosti a mal za to, že v súlade s ust. § 10 zákona č. 514/2003 Z.z. žalobca podal u žalovaného žiadosť o uspokojenie svojho nároku titulom náhrady škody s tým, že jeho nárok nebol ani sčasti uspokojený. Rovnako za nesporné považoval aj to, že podľa § 4 ods. 1 písm. a/ tohto zákona je oprávneným konať v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR. Keďže v danej veci nebolo sporné, že výsledkom trestného konania nebolo odsúdenie dotknutého, resp. nedošlo k právoplatnému vysloveniu jeho viny za skutok v súvislosti, s ktorým bol vzatý do väzby, bol naplnený aj prvý z predpokladov pre záver o zodpovednosti štátu a to s odkazom na ust. § 8 ods. 5 citovaného zákona, keďže súd vychádzal z toho, že žalobca bol v rovnakej trestnej veci vo väzbe na základe dvoch rozhodnutí súdov, pričom bol právoplatným rozsudkom súdu spod obžaloby oslobodený. Preto sa dôvodne súd zaoberal ďalšou podmienkou pre naplnenie náhrady škody v zmysle citovaného zákona, ktorou je nezavinenie väzby, čo konkrétne súd prvej inštancie odôvodnil v bodoch 41. a 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku a to aj s odkazom na citované ust. § 71 ods. 1 Trestného poriadku,

v znení účinnom v čase vzatia žalobcu do väzby a to čo sa týka obidvoch väzieb s tým, že konštatoval, že v prvej veci bol prvýkrát žalobca vzatý do väzby z dôvodu podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, t.j. pre dôvodnú obavu, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil, keďže žalobca bol Trestným rozkazom Okresného súdu Trebišov sp.zn. 3T/156/2009 zo dňa 22.9.2009 odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia na trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienične odložený na skúšobnú dobu do 8.10.2010 a trestnú činnosť, zo spáchania ktorej je teraz obvinený, spáchal počas skúšobnej doby.

11. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobca si sám zaviniel vzatie do prvej väzby, keďže zavinenie obvineného na vzatí do väzby nemožno stotožňovať so zavineným zahájením trestného stíhania a rovnako nemožno vidieť zavinenie na udelení väzby len v tom, že išlo o osobu niekoľkokrát súdne trestanú a že vzhľadom na osobu páchatel'a je tu dôvodná obava, že by mohol ďalej pokračovať v páchaní trestnej činnosti, keďže zo žiadneho dôkazu nevyplývalo také správanie žalobcu, ktoré by dávalo dôvod k obavám, že by žalobca chcel pokračovať v trestnej činnosti, že by chcel dokonáť trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo že by pripravoval alebo hrozil spáchaním ďalšieho trestného činu a preto dospel k záveru, že väzbu v tejto veci si žalobca sám nezaviniel a to aj s poukazom na dôležitý fakt, ktorým je, že žalobca bol z tejto väzby prepustený dňa 4.11.2010, t.j. po 45 dňoch, po prijatí záruky za jeho ďalšie správanie ponúknutej jeho rodičmi a rovnako žalobca konal v stave opilosti a pod vplyvom spoluobvineného a nevyslovil žiadnu obavu z toho, že by mal pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

12. Čo sa týka druhej väzby, tomu predchádzalo vydanie uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 8Tos/91/2011-321 zo dňa 5.12.2011 podľa ust. § 71 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku s tým, že súd prvej inštancie rovnako dospel k záveru, že ani túto druhú väzbu si žalobca nezaviniel sám, pričom vychádzal z uznesenia Okresného súdu Trebišov č.k. 3T/9/2011-294 zo dňa 5.11.2011 a z dôvodu vzatia do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, nakoľko predmetné uznesenie bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 8Tos/91/2011-321 zo dňa 5.12.2011 zrušené z dôvodu, že nebol daný zákonný dôvod vzatia do väzby a to vzhľadom na opakované hospitalizácie a práceneschopnosť žalobcu.

13. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca bol do opätovnej väzby vzatý podľa ust. § 71 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku. V zmysle citovaného ustanovenia, ak bol obvinený prepustený z väzby, môže byť v tej istej veci vzatý do väzby, ak je obvinený pre ďalší úmyselný trestný čin, ktorý mal byť spáchaný po prepustení z väzby. Vo vzťahu k použitému dôvodu väzby súd poukázal na skutočnosť, že voči žalobcovi sa uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trebišove ČVS:ORP-542/OVK-TV-2011 zo dňa 5.10.2011 začalo trestné stíhanie pre skutok kvalifikovaný ako prečin porušovania domovej slobody v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla v spolupáchatel'stve, ktorého sa mal dopustiť dňa 28.8.2011, teda v čase po jeho prepustení z väzby v predmetnej veci.

14. Vyššie uvedený trestný čin bol predmetom trestného konania vedeného na Okresnom súde Trebišov pod sp.zn. 5T 195/2011. Súd z trestného spisu zistil, že rozsudkom Okresného súdu Trebišov č.k. 5T 195/2011-388 zo dňa 10.6.2014, bol žalobca oslobodený spod obžaloby za skutok, ktorý mal spáchať dňa 28.8.2011 spoločne s T. W., ktorý skutok bol právne kvalifikovaný ako prečin porušovania domovej slobody v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla z dôvodu, že nebolo preukázané, že by žalobca tento skutok spáchal. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.6.2014 s tým, že žalobca bol uznaný vinným, keďže dňa 7.9.2010 sa dopustil prečinu výtržníctva, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, ktorý bol podmienične odložený a bola aj určená skúšobná doba v trvaní 1 roka. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že síce zákonný dôvod pre väzbu v danom čase existoval, pretože žalobca bol obvinený pre ďalší úmyselný trestný čin, ktorý mal spáchať po prepustení z prvej väzby, avšak vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol následne spod obžaloby za tento trestný čin oslobodený, čím je nesporné, že vzatie do väzby si ani v tomto prípade sám svojím konaním nezaviniel.

15. Nakoľko súd dospel k záveru o danosti základného predpokladu pre záver o zodpovednosti štátu, následne sa zaoberal ďalšími predpokladmi, ktorými sú existencia škody a príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o väzbe a vznikom škody a to s odkazom na citované ust. § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. s tým, že ust. § 17 ods. 2 citovaného zákona zakladá nárok poškodeného na náhradu

nemajetkovej ujmy a to bez ohľadu na to, či mu zároveň vznikla škoda (skutočná škoda, či ušlý zisk) a to so zohľadnením kritérií ustanovených v ust. § 17 ods. 3 citovaného zákona, s prihliadnutím v danej veci aj na vznik nemajetkovej ujmy s odkazom na ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka („OZ“), keďže vzal do úvahy nielen psychickú traumu, ktorú žalobca utrpel ale vychádzal aj zo skutočností prameniacej z ustálenej súdnej judikatúry, že trestné stíhanie fyzickej osoby, najmä pozbavenie jej osobnej slobody väzbou, predstavuje závažný zásah do osobnostných práv fyzickej osoby chránených ust. § 11 OZ, s odkazom na čl. 10 Listiny základných práv a slobôd, pričom súdna judikatúra už viackrát vyslovila názor, že trestné stíhanie, ako aj výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú aj ďalšie negatívne dôsledky pre osobný život a životný osud jednotlivca.

16. Súd prvej inštancie uviedol, že v danom spore nebolo sporné, že trestné stíhanie žalobcu trvalo tri roky (od vznesenia obvinenia do oslobodzujúceho trestného rozsudku), pričom v rámci rovnakej trestnej veci došlo k pozbaveniu osobnej slobody žalobcu väzbou dvakrát, čo so zreteľom na psychický stav žalobcu nie je zanedbateľné berúc do úvahy aj dĺžku výkonu väzby - prvá väzba trvala od 20.9.2010 do 4.10.2010, t.j. 45 dní a druhá od 4.11.2011 do 18.10.2012, takmer 1 rok (spolu 385 dní) s tým, že žalobca dovedy vo výkone väzby alebo trestu odňatia slobody nebol s tým, že súd prvej inštancie prvýkrát v predmetnej trestnej veci rozhodol o treste odňatia slobody v trvaní 7 rokov nepodmienečne a to rozsudkom zo dňa 23.2.2012, pričom súd rozsudkom zo dňa 29.11.2012 opätovne uložil trest odňatia slobody žalobcovi v trvaní 7 rokov nepodmienečne. Po oboznámení trestného spisu v znení intencií odvolacieho súdu rovnako mal súd za preukázané, že v priebehu výkonu druhej väzby žalobca päťkrát žiadal o prepustenie z väzby na slobodu a jeho žiadosti boli zamietnuté. Preto súd nepochyboval o tom, že k pocitom neistoty, stresu, úzkosti a frustrácie žalobcu prispel aj takýto priebeh trestného konania, najmä v spojení s hrozbou skutočne vysokej výmery trestu odňatia slobody.

17. Vykonaným dokazovaním - lekárskymi správami súd mal za preukázané, čo ani žalovaný nespochybňoval, že žalobca mal problémy súvisiace s duševným zdravím už pred vzatím do väzby, od detstva bol evidovaný v psychiatrickej, psychologickkej a neurologickej ambulancii. Uvedené vyplynulo z rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočky Trebišov zo dňa 20.7.2001, podľa ktorého žalobca bol hodnotený ako dlhodobo ťažko zdravotne postihnuté dieťa vyžadujúce mimoriadnu starostlivosť a to aj podľa vykonávacej vyhlášky k zákonu o sociálnom zabezpečení. Ďalej zo správy z psychologického vyšetrenia zo dňa 8.12.1995 vyplynul záver o neurotickej alterácii osobnosti s afektívnou labilitou v zmysle instability a impulzívnych tendencií pri celkovej zvýšenej dráždivosti nervovej sústavy a zo správy psychiatra zo dňa 29.3.2000 je zrejma porucha osobnosti, emočná nestabilita, podozrenie na paranoidnú schizofréniu, čo vyplynulo aj zo správ psychiatricky MUDr. U. X. z roku 2010. Bolo vykonaným dokazovaním podľa súdu tak preukázané, že tieto problémy sa u žalobcu zintenzívnili počas trestného stíhania, nakoľko žalobca bol počas trestného stíhania viac krát hospitalizovaný s tým, že aj počas výkonu väzby musel byť pre akútnu dekompenzáciu stavu premiestnený do nemocnice. V konaní sporné nebolo a lekárskymi správami bolo preukázané, že pred vzatím do väzby, žalobca kvôli existujúcim zdravotným problémom hospitalizovaný nebol.

18. Vychádzajúc z vyhodnotenia dôkazov o psychických problémoch žalobcu s odkazom na znalecký posudok č. 179/2010 vyhotovený znalcami MUDr. Štefanom Safkom a MUDr. Ivicou Mitříkovou Kmečovou zo dňa 20.10.2010, správy MUDr. Judity Stofkovej, správy Univerzity nemocnice L. Pasteura v Košiciach, prvá psychiatrická klinika zo dňa 18.6.2011, prepúšťacej správy univerzitnej nemocnice o hospitalizácii žalobcu zo dňa 30.7.2011 v kontexte lekárskeho správ citovaných psychiatrických v bode 82., 83. a 85. odôvodnenia napadnutého rozsudku s odkazom na prepúšťacu správu o hospitalizácii žalobcu od 5.9.2011 do 28.9.2011 a popisu jeho zdravotného stavu, ktorý sa viaže k obdobiu po vzatí žalobcu do prvej väzby s následným opisom psychiatrického stavu žalobcu po jeho vzatí aj do druhej väzby, a s odkazom aj na citované dôkazy v období po troch rokoch po prepustení z druhej väzby, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade boli preukázané negatívne dopady oboch rozhodnutí o väzbe do osobnostnej sféry žalobcu - na jeho duševné zdravie, keďže žalobca medzi výkonom prvej a druhej väzby absolvoval dve dlhodobé hospitalizácie a následne po nástupe do väzby bol jeho zdravotný stav zhoršený, problémy psychického rázu u žalobcu pretrvávajú doposiaľ a to aj tri roky po výkone druhej väzby, keďže okrem duševného stavu žalobca začal používať aj alkohol, resp. psychotropné látky, čo vyplývalo z citovaných lekárskeho posudkov v bode 97. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

19. So zreteľom na tieto citované dôkazy tak súd prvej inštancie dospel k záveru o príčinnej súvislosti medzi rozhodnutiami o väzbe a následkom - nemajetkovou ujmom s tým, že vzťah medzi príčinou (rozhodnutím o väzbe) a následkami je jednoznačne priamy a bezprostredný.

20. Čo sa týka procesnej obrany žalovaného, k tomu súd uviedol, že vzatím žalobcu do väzby došlo k negatívnemu dopadu na psychické zdravie žalobcu, čo nie je reálne možné rozlíšiť, keďže ide o súbeh viacerých prebiehajúcich zásahov do osobnostnej sféry a to aj v prípade, že súbežne prebieha v inej veci trestné stíhanie a skutočnosť, že žalovaný sám uviedol, že sa po prepustení z väzby zabával, mienil vycestovať, taktiež nie sú spôsobilé vyvrátiť dôkaznú situáciu, ktorá svedčí o tom, že v danom čase bol žalobca psychicky dekompenzovaný a to najmä čo sa týka dopadu nezákonných väzieb na psychický stav žalobcu.

21. Vzhľadom k týmto skutočnostiam so zreteľom na vyhodnotenie všetkých dôkazov a okolností tohto prípadu súd prvej inštancie konštatoval, že priznaná suma 15.600,00 eur vychádzajúc z negatívnych dôsledkov oboch rozhodnutí o väzbe je primeraná a predstavuje optimálne a účinné vyváženie a zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu do práv žalobcu s tým, že je ťažké kvantifikovať, aký je podiel následkov a teda, rozsah a intenzita nemajetkovej ujmy zvlášť vo vzťahu k prvej väzbe a zvlášť vo vzťahu k druhej väzbe a to napriek tomu, že prvá väzba trvala „len“ 45 dní a druhá väzba „takmer“ jeden rok. Je totiž zrejmé, že k rapídneho zhoršeniu psychického stavu žalobcu došlo v období po vykonaní prvej väzby do začatia výkonu druhej väzby. Druhá väzba prirodzene len umocnila resp. „stabilizovala“ už existujúci negatívny psychický stav žalobcu. Súd je toho názoru, že vzhľadom na jediný následok (psychické zdravie) a skutočnosť, že išlo o dve väzby v jednej (tej istej) trestnej veci, je potrebné tento následok zásahu vnímať komplexne, s tým, že pre poškodeného žalobcu je podstatná celková suma priznaného odškodnenia.

22. V záujme vyhovenia požiadavke odvolacieho súdu však žalobca upresnil, že titulom prvej väzby si žalobca uplatňuje nárok na 7.800,00 eur a titulom druhej väzby taktiež nárok na 7.800,00 eur, čomu súd vyhovel. V konaní nebolo sporné a žalovaným namietané, že uplatňovaná náhrada je v súlade s limitom stanoveným v zmysle ust. § 17 ods. 4 zákona č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

23. Žalobca si okrem istiny uplatnil aj úroky z omeškania zo sumy 15.600,00 eur vo výške 5,05 % ročne počnúc od 23.4.2015 až do zaplatenia.

24. V zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. s odkazom na § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 OZ a ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., súd prvej inštancie rovnako zaviazal žalovaného na zaplatenie úrokov z omeškania z priznanej istiny počnúc dňom 23.4.2015 až do zaplatenia, keďže v konaní nebolo sporné, že žalobca požadoval o predbežné prerokovanie nároku žalovaného listom zo dňa 20.10.2014 a žalovaný listom zo dňa 22.4.2015 žalobcovi oznámil, že jeho nárok neuznáva, čím sa nasledujúcim dňom dostal do omeškania, t.j. dňom 23.4.2015 (viď bod 113. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

25. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, pričom vychádzal z pomerného úspechu žalobcu v konaní a preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 85%.

26. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný a to konkrétne proti výroku č. I. a výroku č. III. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

27. Žalovaný nesúhlasil s vyhodnotením skutkového stavu veci a to vo vzťahu k zavineniu väzby, konkrétne prvej, ako aj druhej väzby a to aj vo vzťahu k vzniku a výške nemajetkovej ujmy, pričom namietal priznané úroky z omeškania pri náhrade nemajetkovej ujmy a taktiež aj priznaný nárok na náhradu trov konania. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, alternatívne rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. Čo sa týka vyhodnotenia skutkového stavu, keďže žalobca vzal počas konania žalobu v časti o zaplatenie sumy 204,00 eur s príslušenstvom uplatnenej titulom straty na zárobku späť, sa už žalobca

v konaní domáhal len náhrady škody titulom nemajetkovej ujmy, konkrétne titulom rozhodnutí o väzbe, keďže mal byť vzatý opakovane do väzby, čím mu mala byť spôsobená nemajetková ujma spolu vo výške 15.600,- eur spolu s uplatneným úrokom z omeškania 5,05% ročne od 23.4.2015 do zaplatenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca si svojim konaním väzbu nezavinil sám a to v obidvoch prípadoch jeho vzatia do väzby v priebehu vedeného trestného konania a preto mu možno priznať náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú rozhodnutiami o väzbe, a to aj napriek tomu, že hneď pri výsluchu po jeho zadržaní dňa 20.9.2010 sám uviedol „svojho skutku veľmi ľutujem, ja som bol veľmi opitý a na nič podstatné sa nepamätám“, čím spáchanie skutku nepoprel a pri výsluchu popísal ako došlo ku skutku a že uvedené je pravda s tým, že jediným z dôvodov zavinenia vzatia žalobcu do väzby, môže byť jeho samotné priznanie k spáchaniu skutku (viď rozsudok NS ČR sp.zn. 30Cdo/827/2014 zo dňa 20.10.2015) a to, že v tom čase bol navyše žalobca aj v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za prečin podľa § 348 ods. 1 písm. v/ Trestného zákona odsúdený k trestu odňatia slobody 3 mesiace so skúšobnou dobou v trvaní do jedného roka do 8.10.2010, mal byť daný dôvod vzatia žalobcu do väzby, keďže aj úmyselná nepravdivá výpoveď pred sudcom pre prípravné konanie môže byť posúdená aj ako správanie sa žalobcu, ktoré odôvodňovalo zavinenie žalobcu na vzatí do väzby (viď rozsudok NS ČR sp.zn. 25Cdo/2089/2006). Práve z týchto dôvodov mal žalovaný za to, že súd prvej inštancie otázku zavinenia väzby v tomto prípade nesprávne právne posúdil a to aj čo sa týka zavinenia druhej väzby a to aj s poukazom na to, že došlo k obvineniu žalobcu z ďalšieho úmyselného trestného činu, ktorý mal spáchať po prepustení z väzby, čím súd vec nesprávne právne posúdil. Rovnako žalovaný bol toho názoru, že vo veci súd nesprávne posúdil zákonné dôvody, o ktoré sa väzba opiera, keďže musí byť preukázané aj určité konanie obvineného, k čomu ale súd prvej inštancie neprednáša žiadne úvahy a u žalobcu išlo o osobu trestne stíhanú - odsúdenú, dokonca v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia, ktorá sa ku skutku navyše priznala a preto bolo úlohou súdu prvej inštancie uviesť, za akých okolností by preventívnu väzbu žalobcu považoval za zavinenú a nekonicipovať svoje odôvodnenie k zavineniu väzby k útekovvej či kolúznej s poukazom na dve rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, ktoré citoval, kde sa uvádza, že zavinenie väzby môže byť spôsobené osobou žalobcu a jeho trestnou minulosťou.

29. Vo vzťahu k vzniku a výške nemajetkovej ujmy je rozsudok podľa žalovaného nepreskúmateľný vychádzajúc z nesprávnych skutkových zistení a rovnako aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch možno priznať, iba ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Súd nezohľadnil skutočnosť, že žalobca trpí psychickými problémami už od narodenia a že k jeho zhoršeniu došlo práve v súvislosti s rozhodnutiami o väzbe a to natoľko, aby to odôvodňovalo s poukazom aj na ďalšie konkrétne skutočnosti priznaním náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.600,00 eur, keďže nie je možné s určitosťou konštatovať, že nebyť rozhodnutí o väzbe, psychický stav žalobcu by sa nezmenil. Taktiež súd nešpecifikoval, v súvislosti s ktorým trestným stíhaním sa psychické problémy žalobcu zintenzívnili, pričom zo žiadnej lekárskej správy nevyplýva zhoršenie zdravotného stavu žalobcu spôsobením väzby, keďže samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného.

30. Čo sa týka výšky náhrady nemajetkovej ujmy, v danom prípade žalovaný odkazoval na zákonné limity s odkazom na ust. § 17 ods. 4 citovaného zákona a to aj bez zreteľa na dĺžku trvania prvej a druhej väzby, čo svedčí o zjavnej neprimeranosti súdom priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, keďže maximálna výška nemajetkovej ujmy v danom prípade sa rovná nemajetkovej ujme spôsobenej trestným činom s následkom smrti. Žalovaný rovnako namietal priznanie úrokov z omeškania z priznanej sumy a poukazoval na ustálenú rozhodovaciu činnosť súdov v tomto smere ako aj na rozsudok NS SR zo dňa 14.3.2012 sp.zn. 6Cdo/185/2011 a ďalšie.

31. Vo vzťahu k trovám konania mal žalovaný za to, že v prípade žalobcu neboli naplnené kumulatívne podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, čím odpadá dôvodnosť priznania nároku na náhradu trov konania.

32. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného nesúhlasil s uplatnenými odvolacími dôvodmi, ktorých odôvodnenie vychádza z procesnej obrany žalovaného učené v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správne vysporiadal a preto súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, keďže dve nezákonné väzby sa jednoznačne negatívne odrazili na psychickom zdravotnom stave žalobcu a podlomili jeho zdravie, čo

v konaní bolo jednoznačne preukázané. Preto navrhoval, aby odvolací súd, ak neodmietne odvolanie žalobcu rozsudok súdu ako vecne správny potvrdí v celom rozsahu.

33. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

34. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“), prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 ods. 1, 2 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a dospel k záveru o nedôvodnosti ich uplatnenia.

35. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 16.9.2020 o 10,50 hod., v pojednávacej miestnosti č. dv. 212/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 20.8.2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa ust. § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

36. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

37. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v civilnom sporovom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

38. Z obsahu odvolania ale odvolací súd zistil, že žalovaný pri uplatnení odvolacieho dôvodu ale poukazoval na nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, čo je rovnako aj odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom inou vadou procesného charakteru je aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, čo konštatoval aj Najvyšší súd SR v Stanovisku občianskoprávneho kolégia zo dňa 3.12.2015 uverejneného v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR 1/2016, nakoľko spravodlivé súdne konanie v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého strany musia dostať príležitosť na primeranú reakciu vo vzťahu k vyhodnoteniu skutkového stavu a jeho právnomu posúdeniu konajúcim súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

39. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

40. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce

skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a pod. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvođeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmý nesúlad.

41. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

42. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj procesného postupu súdu v konaní z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu a v rozsahu námietok žalovaného vymedzených v podanom odvolaní, sa stotožňuje so správnymi skutkovými závermi i právnym posúdením prejednávanej veci, ako aj s odôvodnením napadnutého rozsudku na ktoré čo sa týka priznania istiny uplatneného nároku titulom náhrady škody spočívajúcej v náhrade nemajetkovej ujmy v celom rozsahu v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje a to aj čo sa týka výroku rozsudku o náhrade trov konania.

43. Rozhodnutiu súdu nie je možné vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, lebo súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré zákonne z vykonaných dôkazov a prednesov sporových strán vyplynuli a vyšli za konania najavo, čím neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré zákonne boli vykonanými dôkazmi preukázané, v jeho hodnotení dôkazov nie je logický rozpor a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191 a nasl. CSP. Súd na zistený skutkový stav aplikoval správne zákonné ustanovenia, ktoré aj správne vyložil a vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán s tým, že rozsudok zodpovedá aj ust. § 220 ods. 2 CSP.

44. K odvolacím námietkam žalovaného smerujúcich k nedostatočnému vyhodnoteniu zisteného skutkového stavu sporu, ako aj následnému právnemu posúdeniu veci v kontexte aj nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že tieto odvolacie námietky žalovaného sú neopodstatnené, keďže odvolateľ sa v odvolacích námietkach pridržiaval procesnej obrany účinnej v konaní na súde prvej inštancie, s ktorou sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku správne vysporiadal, v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, a to čo sa týka všetkých namietaných skutočností, majúcich dopad na skutkové vyhodnotenie veci a jej právne posúdenie, a preto odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a len na zdôraznenie správnosti dopĺňa ďalšie skutočnosti:

45. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívna zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Je založená na súčasnom splnení troch podmienok; ktorými sú: existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Predpokladom pre posúdenie konkrétneho rozhodnutia ako nezákonného je to, že ide o právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

46. Súd prvej inštancie pri právnom posúdení základu nároku na náhradu škody postupoval v súlade s ustálenou judikatúrou a rozhodovacou praxou súdov SR v súlade s čl. 2, ods. 1, 2 Základných princípov CSP. Štát zodpovedá aj za škodu, ktorá bola poškodenému spôsobená začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Pri posudzovaní

základu nároku sa tu neposudzuje správnosť rozhodnutia orgánu štátu z hľadiska prípadného porušenia právnej povinnosti a zavinenia, rozhodujúcim kritériom pre posúdenie zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je procesný výsledok tohto konania. Zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je to, aby každá ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/15/2009).

47. V tomto smere taktiež odvolací súd poukazuje na odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 540/2016, ako aj odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 754/2016 zo dňa 24.01.2017, z ktorého vyplýva právny názor, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby, či zastavením trestného stíhania, je potrebné hľadať nielen v článku 46 ods. 3 Ústavy SR a článku 36 Listiny, ale vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahuje do základných práv jednotlivca. V tejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie skutočne v trestnom konaní potvrdilo. Ak orgány v činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k stíhanej osobe o postup porušujúci základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorými bol zo strany štátu podrobený.

48. Ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych orgánov SR odvolací súd zvyrazňuje aj citovaním uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/156/2017 zo dňa 09.11.2017, v ktorého odôvodnení sa konštatuje, že po publikovaní rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/15/2009 (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR č. 37/2014), najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by bolo založené na odlišných právnych záveroch, pričom zo všetkých nadväzujúcich rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR vyplýva, že rozhodovacia prax nie je rozdielna v tom, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby, je treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie voči nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobený vedením trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia či vedenia trestného stíhania je teda neskorší výsledok trestného konania.

49. Za tejto situácie odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie v tom, že vo veci je daný základ uplatňovaného nároku, keďže trestné stíhanie žalobcu bolo skončené jeho oslobodením spod obžaloby- vid' uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 4T07/2013 - 701 zo dňa 30.10.2013, ktorým krajský súd žalobcu oslobodil spod obžaloby.

50. Odvolací súd konštatuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP, že súd prvej inštancie sa rovnako správne vysporiadal so základom uplatneného nároku, zavinením žalobcu na prvej a druhej väzbe, ako aj všetkými námietkami žalovaného a nakoľko žalovaný v odvolaní spochybňoval základ uplatňovaného nároku, odvolací súd preskúmal aj rozhodnutie o výške nároku uplatňovaného žalobcom a konštatuje, že tento nárok žalobcu je nepochybne preukázaný.

51. Pokiaľ sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie postupoval podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona a pri svojom rozhodovaní správne prihliadol aj na kritéria určovania výšky nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z..

52. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že výška nemajetkovej ujmy 15.600,- eur je v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania, t.j. medzi rozhodnutiami o väzbe a následkom je priamy príčinný vzťah, pričom ide o ústavne akceptovateľný a Ústavou SR predpokladaný spôsob poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe (porovnaj Nález Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 754/2016, bod 26). Odvolací súd je presvedčený o tom, že samotná skutočnosť, že žalobca bol nezákonne vo väzbe spolu takmer 1 rok a 45 dní, je takým vážnym zásahom do jeho osobnej integrity, že samotné konštatovanie porušenia práva nemôže byť postačujúcim zadosťučinením. Už samotný objektívny fakt stavu neistoty z hroziaceho trestu z ktorého bol žalobca obvinený, bol spôsobilý byť vnímaný negatívne, čo je zrejme aj bez potreby osobitného preukázovania týchto okolností, pričom žalobca mal pred vzatím do väzby psychické problémy, ktoré sa vzatím do väzby zhoršili, čo jednoznačne vyplynulo z predložených dôkazov.

53. S účinnosťou od 01.01.2013 bolo do zákona č. 514/2003 Z.z. doplnené ustanovenie § 17 ods. 4 v zmysle ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodených násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, čím bol stanovený maximálny limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Toto ustanovenie sa nemôže uplatňovať na právne vzťahy založené pred 01.01.2013, napriek tomu však odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie neprekročil najvyššiu výšku náhrady poskytovanej podľa zákona č. 215/2006 Z.z, čím je aj táto odvolacia námietka žalobcu nedôvodná.

54. Vychádzajúc z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil ako vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.600 eur, podľa § 387 ods. 1 CSP s odkazom na § 387 ods. 2 CSP (I. výrok tohto rozsudku).

55. Odvolací súd konštatuje, súd prvej inštancie pochybil, ak priznal nárok na úroky z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu v peniazoch vzniká totiž aj na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Tento záver vyplýva z ustálenej praxe Najvyššieho súdu SR (porovnaj rozhodnutie R45/2000, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/185/2011, rozsudok najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/100/2017). Odvolací súd preto zmenil rozsudok v jeho vyhovujúcej časti o úrokoch z omeškania zo sumy 15.600- eur a podľa § 388 CSP v tejto časti žalobu zamietol (II. výrok tohto rozsudku).

56. Vecne správny je ale rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania, pretože žalobca bol vo veci úspešný, čo sa týka istiny v plnom rozsahu.

57. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní mal plný úspech žalobca, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu (III. výrok tohto rozsudku).

58. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).